

Ruotimista ja päätöksiä

Eläinlääkäriliiton valtuuskunta kokousti Helsingissä marraskuun puolivälin lauantaina. Kokouspaikkana oli Lääkäritalon auditorio, joka tarjoaa valtuuskunnan kokoukselle sen arvon mukaiset puitteet. Ilahduttavan suuri joukko valtuutettuja oli läsnä ja estyneiden tilalla oli useita varajäseniä, joten kokous oli reilusti päätösvaltainen.

Valtuuskunta on aiemminkin osoittanut aktiivisuutensa keskustelemalla asioista perusteellisesti. Niin nytkin. Valtuutetut eivät tyytyneet kumileimasimen rooliin, vaan ruotivat hallituksen valtuuskunnalle tuomat esitykset varsin perusteellisesti ja tekivät niihin muutosehdotuksia. Tämä otti toki oman aikansa ja kokous ylittikin reilusti sille arvioidun ajan. Valtuuskunta on liiton ylin päättävä toimielin, jossa kaikilla valtuutetuilla on ja tulee olla mahdollisuus ilmaista mielipiteensä ja vaikuttaa päätöksentekoon. Tämä koskee erityisesti niitä valtuutettuja, jotka eivät ole olleet mukana asioiden valmistelussa liiton valiokunnissa tai hallituksessa. Kun päätösehdotusten perustelut on tarkoin pohdittu ja käyty läpi, voidaan sitoutua tehtyihin päätöksiin, eikä tarvita jälkipyykkiä.

Eniten keskustelua herättivät liiton tavoitesuunnitelma vuosille 2012–2014 sekä talousarvio vuodelle 2012. Tavoitesuunnitelmaan tehtiin joitakin muutoksia, jotka koskevat lähinnä työntekijöiden ja työnantajien näkemysten huomioon ottamista eläinlääkäriarvasemien edunvalvonnassa sekä yksityis- ja kuntasektorin välistä vuoropuhelua sektorien välisen yhteistyön parantamiseksi ja ongelmien kartoittamiseksi.

Liiton talousarvioon sisältyi yleisestä kustannustason noususta johtuva jäsenmaksujen korotus sekä toisaalta joitakin säästökohteita, joista merkittävimmät koskivat siirtymistä painetusta sähköiseen jäsentiedotteeseen sekä sitä, että liitto ei enää maksa lääkärien työttömyyskassan jäsenmaksua palkansaajajäsentensä puolesta. Vilkkaan keskustelun ja muutaman äänestyksen jälkeen talousarvio hyväksyttiin kutakuinkin esitetystä muodosta. Jäsentiedotteen saa halutessaan edelleen paperiversiona postitse, kunhan ilmoittaa siitä liiton toimistolle (katso sivua 682).

Yksityis- ja kuntasektorin välinen vuoropuhelu heijastuu myös valtuuskunnan toimintaan ja keskusteluun, onhan yksityissektorilla nyt ensimmäistä kertaa vahva edustus valtuuskunnassa. Kummallakin sektorilla on työssä omat hyvät ja huonot puolensa. Onneksi meillä on ainakin periaatteessa vapaus valita sektoreiden välillä, kuten liiton puheenjohtaja Kirsi Sario totesi palstallaan edellisessä lehdessä. Eläinlääkärit ovat pieni ammattikunta, jonka yhtenäisyys on pitkällä tähtäimellä kaikkien eläinlääkäreiden etu. Ammattikunnan sisäiset eturistiriidat eivät ole voittamattomia, vaan ne tulee pyrkiä ratkaisemaan asiallisella vuoropuhelulla ja ongelmakartoituksella.

Eläinlääkäripäivystyksen ja varsinkin eriytetyn pieneläinpäivystyksen järjestäminen on ehkä eniten yksityis- ja kuntasektorin välejä hiertävä asia. Yksityisiä klinikoita ei voida pakottaa päivystämään, vaikka tarvetta olisikin. Päivystäminen ei nykyhinnoilla kaikki kulut huomioon otettuna yksinkertaisesti kannata, ja päiväpraktiikalla ansaitsee paremmin. Kuntasektori taas ei pidä siitä, että sen hoidettavaksi jäävät vain hankalat tapaukset iltaisin ja viikonloppuisin. Kokonaisuutena ajatellen tulee eläinlääkintähuollon olla paitsi taloudellisesti myös eettisesti ja eläinsuojelullisesti kestävällä pohjalla: tämä on syytä ottaa huomioon kuntien suunnitelmissa ja päivystysjärjestelyissä. Mikäli matka päivystävälle klinikalle kasvaa suhteettoman pitkäksi, lakkaa päivystys sairaan eläimen kannalta käytännössä olemasta.

Olli Ruobo

puheenjohtaja, Suomen Eläinlääkäriliiton valtuuskunta